

РЕШЕНИЕ

№ 17263

гр. София, 21.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **1477** по описа за **2025** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба, подадена от Р. Я. А., срещу Решение от 23.11.2024г., на Софийски районен съд, 11-ти състав, постановено по НАХД № 13489/2024г.

В касационната жалба се твърди, че обжалваното решение е неправилно, поради допуснати нарушения на материалния закон, процесуалните правила и при явна несправедливост на наказанието. Според касатора не е доказано наличието на търговска цел при констатиране на нарушението, неправилно е преценката за умисъл, има неяснота относно количествените ограничения, както и преценката за обществена опасност на деянието. Претендират се разноски. Ответникът по касацията – зам.директор на Териториална дирекция „Митници-С.“, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила въззивното решение. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд - София-град, XVIII касационен състав, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, в законоустановения 14-дневен срок съгласно чл. 211, ал. 1 АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН,

поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

С Наказателно постановление № BG2024/5800-404/НП от 22.08.2024г., на касатора е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3000лв., на основание чл.112а, ал.4 от Закона за акцизите и данъчните складове, за повторно нарушение по чл.91в, ал.7 от ЗАДС, вр.чл.4в, ал.1, т.1, б.„а“ от ППЗАДС.

С обжалваното решение районния съд е потвърдил санкционния акт. За да обоснове своите правни изводи, въззивният съд се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК и въз основа на тях е приел, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, а наказаното лице безспорно е извършило вмененото му нарушение.

Решението на районния съд е валидно, допустимо и правилно.

Касационната инстанция изцяло споделя приетата от районния съд фактическа обстановка, поради което същата не е необходимо да се преповтаря.

Административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана на основание чл. 112а, ал. 4 ЗАДС, съгласно която физическо лице, което изпраща, пренася или превозва за друга държава членка тютюневи изделия или алкохолни напитки в нарушение на ограниченията в чл. 91в, ал. 7, се наказва с глоба в размер от 1000 до 4000 лв., а при повторно нарушение - с глоба в размер от 3000 до 6000 лв.

Късовете с цигари от тютюн са тютюнево изделие, което съгласно чл. 2, т. 2 ЗАДС подлежи на облагане с акциз. Той попада в обхвата на понятието "акцизни стоки", дадено в чл. 4, т. 1 от същия закон.

От събраните и приети по делото писмени доказателства безспорно е установено, че касаторът е изпращал по куриерска фирма цигари, опаковани в 1бр. кашон, предназначени за изпращане Кралство Б. – страна-членка на Европейския съюз. Значителното количество цигари са открити едва като резултат от извършената контролна проверка от митническите органи.

Неоснователно е оплакването, че има неяснота ясно определени критерии или количества с оглед преценката дали дадено количеството акцизни стоки следва или не да се счита за „количество с търговски характер". Чл. 112а, ал. 4 ЗАДС предвижда, че за количества с търговски характер се считат количествата, надвишаващи равнищата, посочени в правилника за прилагане на закона. Както правилно е посочила въззивна инстанция, в тази връзка приложение следва да намери разпоредбата на чл. 4в, т. 1, б. "а" от ППЗАДС, според която закупените тютюневи изделия в друга държава членка от физически лица за лични нужди, които се освобождават от акциз, могат да бъдат за цигари в количества не по-големи 800 броя. Тъй като количеството цигари е било 6000 къса, което надвишава лимита от 800 броя по чл. 4в, т. 1, б. "а" от ППЗАДС, то следва и, че те са били пренасяни с търговски характер.

Не се споделят твърденията за явна несправедливост на наложеното наказание. Разпоредбата на чл. 112а, ал. 4 от ЗАДС вр. чл. 4в, ал. 1, т.1, б. „а“ от ППЗАДС, както се спомена по-горе ясно и точно е предвидила, че за повторно нарушение на разпоредбата на по чл.91в, ал.7 от ЗАДС се предвижда наказание от 3000лв. до 6000лв. Санкцията е определена в минимален размер, с което не е налице касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК.

Касационният състав споделя изцяло доводите на СРС относно неприложимостта на чл. 28 от ЗАНН. Тази разпоредба дава възможност на АНО при маловажен случай на административно нарушение да не наложи административно наказание на нарушителя, а да го предупреди устно или писмено, че при повторно извършено нарушение ще му бъде наложена санкция. Както правилно е посочил СРС, следва да се има предвид ТР № 1/12.12.2007 г. по т.д № 1/2007 г. на

ОСНК на ВКС, според което използваният в текста на закона израз „може“ не обуславя възможност за действие на АНО при оперативна самостоятелност, а означава възлагане на компетентност на АНО, който е длъжен да приложи привилегированата разпоредба. Съгласно цитираното тълкувателно решение, в случай че АНО не изпълни това свое задължение, въпреки че са били налице законоустановените предпоставки, е налице основание за отмяна на наказателното постановление като незаконосъобразно. Касационният състав счита за правилен изводеният от СРС извод, че не е налице маловажен случай, още повече нарушението е извършено в условията на повторност, след като касаторът вече е бил наказан за същото по вид нарушение.

Предвид горното, касационната инстанция приема, че въззивното решение е правилно и като такова следва да се остави в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80.00 лв. (осемдесет лева).

Воден от горното, Административен съд София – град, XVIII-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 23.11.2024г., на Софийски районен съд, 11-ти състав, постановено по НАХД № 13489/2024г.

ОСЪЖДА Р. Я. А., с ЕГН [ЕГН], да заплати на Агенция „Митници“ сума в размер на 80 (осемдесет) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕ

Л:

ЧЛЕН

ОВЕ: